

การศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3
สาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

นิรวิทย์ ลิ่งประสงค์¹ ลิตานัน จันทนา² และฐิติวรรณ ชิววิภาส^{3*}

¹⁻³หลักสูตรภาษาจีน สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Received 01/01/25 Revised 28/06/25 Accepted 29/06/25

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 213 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 90 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยคัดเลือก นักศึกษาที่ผ่านการสอบวัดระดับภาษาจีน HSK ในแต่ละชั้นปี จำนวนชั้นปีละ 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบการอ่านอักษรพ้องรูป ภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะของข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด คือข้อผิดพลาดในระดับคำรองลงมาคือ ระดับประโยค และระดับวลี ตามลำดับ ขณะที่สาเหตุของข้อผิดพลาด สามารถจำแนกได้ 6 สาเหตุ ได้แก่ 1) ความรู้ที่มีในอักษรพ้องรูปไม่เพียงพอ 2) การอ่าน เป็นคำอื่นที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใด ๆ กับอักษรพ้องรูป 3) การจดจำคำศัพท์ที่ไม่แม่นยำ 4) ความสับสนของเสียงอ่านอักษรพ้องรูป 5) ความถี่ในการพบเจออักษรพ้องรูปในชีวิตประจำวัน และ 6) การอ่านอย่างเร่งรีบโดยไม่สังเกตบริบท

คำสำคัญ: ภาษาจีน, การศึกษาข้อผิดพลาด, สาเหตุของข้อผิดพลาด, การอ่านอักษรพ้องรูป

---

*Corresponding author

**An Analysis of Reading Errors in Homographs Among First to Third Year
Chinese Language Students,
Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University**

Nirawit Singprasong¹, Sitanan Janthana² and Thitiwan Cheewawiphas^{3*}

¹⁻³Chinese Language Program, Department of Foreign Languages,
Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University

Received 01/01/25 Revised 28/06/25 Accepted 29/06/25

Abstract

This research aimed to investigate the characteristics and causes of errors in reading Chinese homographs among first to third year students majoring in Chinese at the Faculty of Liberal Arts, Prince of Songkla University. The population consisted of 213 students from the specified program and academic years. The sample group included 90 students, selected through purposive sampling by choosing 30 students from each academic year who had taken the HSK proficiency test. The research instrument was a 20-item Chinese homograph reading test. The data were analyzed using frequency, percentage, and content analysis. The findings revealed that the most common type of reading error occurred at the word level, followed by the errors at sentence level and the phrase level, respectively. The causes of these errors could be categorized into six main factors: 1) insufficient knowledge of Chinese homographs, 2) misreading as unrelated words, 3) inaccurate vocabulary memorization, 4) confusion in pronunciation of homographs, (5) low frequency of encountering homographs in daily life, and 6) hasty reading without observing contextual cues.

Keywords: Chinese Language, Error Analysis, Causes of Errors, Reading Chinese Homographs

---

*Corresponding author

บทนำ

ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีความสำคัญในระดับสากล โดยได้รับการยอมรับให้เป็น 1 ใน 6 ภาษาทางการที่ใช้กันในสหประชาชาติ (United Nations) ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1946 (United Nations, 1946) ปัจจุบันภาษาจีนได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้นในฐานะภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนทั่วโลกให้ความสนใจอย่างแพร่หลาย อย่างไรก็ตาม ในกระบวนการเรียนรู้นั้น ผู้เรียนจำนวนมากไม่น้อยยังคงประสบปัญหาในการทำความเข้าใจระบบอักษรจีน ซึ่งมีลักษณะเฉพาะและซับซ้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “อักษรพ้องรูป” ที่เป็นหนึ่งในอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้ การศึกษาเกี่ยวกับอักษรพ้องรูปจึงนับว่ามีความสำคัญยิ่งในบริบทของการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากอักษรกลุ่มนี้มีลักษณะทางเสียงและความหมายที่หลากหลาย จึงอาจก่อให้เกิดความสับสนและข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ทั้งในระดับคำ วลี และประโยค ส่งผลกระทบต่อทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนของผู้เรียนโดยภาพรวม

อักษรพ้องรูปในภาษาจีน Huang Borong และ Liao Xudong (2007) ได้ให้นิยามไว้ในหนังสือภาษาจีนปัจจุบัน 《现代汉语》 ว่าเป็นอักษรที่มีเสียงและความหมายต่างกัน เรียกว่า “คำหลายเสียงและหลายความหมาย” เช่น คำว่า “都” อ่านว่า “dū” เป็นคำนาม แปลว่า เมืองหลวง, นคร และเมื่ออ่านว่า “dōu” เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ทั้งหมด ดังที่ ธนัชพร นามวัฒน์ (2562) ได้อธิบายว่า อักษรภาษาจีนเป็นอักษรที่มีลักษณะเฉพาะที่มีความซับซ้อน และยากต่อการจดจำ โดยเฉพาะกรณีของอักษรจีนที่สามารถออกเสียงได้หลายเสียง และมีความหมายที่หลากหลาย อักษรพ้องรูปถือเป็นความท้าทายของผู้เรียนภาษาจีนในทุกๆระดับ อีกทั้งยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะ การฟัง พูด อ่าน เขียนภาษาจีนของผู้เรียนอีกด้วย สอดคล้องกับที่ Wei Xing (2019) ได้อธิบายไว้ว่า การมีอักษรพ้องรูปจำนวนมากยังสร้างความสับสนและก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ และการสื่อสาร รวมทั้ง Li Yu (2023) ที่ได้กล่าวไว้ว่าสำหรับผู้เรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศอักษรพ้องรูปถือเป็นสิ่งที่ยากยิ่งขึ้น ซึ่งมักนำไปสู่ข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ภาษาจีนและสร้างความสับสนเกี่ยวกับตัวอักษรจีน

จากความสำคัญข้างต้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เนื่องจากนักศึกษาจำนวนมากไม่น้อยมีปัญหาในการอ่าน อักษรพ้องรูป โดยมักอ่านผิดซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความเข้าใจในเนื้อหาและการใช้ภาษาจีนที่ถูกต้อง จากการสอบวัดผลรายวิชาภาษาจีนระดับต้นที่ผ่านมา พบว่า นักศึกษาจำนวนมากอ่านอักษรพ้องรูป

ผิดอย่างน้อย 1 คำ และมีแนวโน้มที่จะอ่านผิดซ้ำในคำเดิมแม้มีการเฉลยแล้ว แสดงถึงความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับระบบอักษรจีนและวิธีการจดจำรูปอักษร โดยการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและสาเหตุข้อผิดพลาดเพื่อนำไปใช้ในการแก้ไขและปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนทั้งสำหรับผู้เรียนและผู้สอน (Corder, 1981) โดยใช้หลักการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด 5 ขั้นตอนของ Rod Ellis (1999) เนื่องจากเป็นกรอบแนวคิดที่มีความเป็นระบบ ช่วยให้สามารถจำแนก ลำดับ และอธิบายข้อผิดพลาดทางภาษาได้อย่างเป็นขั้นตอนและชัดเจน ได้แก่ 1) การเก็บตัวอย่างข้อผิดพลาดจากกลุ่มตัวอย่าง 2) การระบุลักษณะข้อผิดพลาด 3) การบรรยายข้อผิดพลาด 4) การอธิบายข้อผิดพลาด และ 5) การประเมินข้อผิดพลาด ผลจากการวิจัยในครั้งนี้จะช่วยให้ผู้สอนทราบถึงลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษา และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบแบบเรียนการสอนเพื่อลดข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปในอนาคต ซึ่งถือเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนภาษาจีนและผู้ที่มีความสนใจทั่วไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาลักษณะและสาเหตุข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1-3 สาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

การทบทวนวรรณกรรม

1. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษา ได้สะท้อนให้เห็นถึงบทบาทสำคัญของการศึกษาข้อผิดพลาดในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดย Corder (1981) ถือเป็นผู้บุกเบิกแนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error analysis) โดยมองว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญในการทำความเข้าใจกลไกการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาที่สอง สามารถนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ โดยแนวคิดของ Corder ได้รับการขยายความโดย Rod Ellis (1999) ซึ่งเสนอขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไว้ 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเก็บข้อมูลตัวอย่างข้อผิดพลาด การระบุลักษณะของข้อผิดพลาด การบรรยายข้อผิดพลาด การอธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาด และการประเมินข้อผิดพลาด เพื่อเข้าใจแนวโน้ม พฤติกรรม และความผิดพลาดของผู้เรียนอย่างเป็นระบบ นอกจากนี้ Jack C. Richards และ Richard Schmidt (2010) ยังได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในฐานะเครื่องมือในการทำความเข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียน กลยุทธ์ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษา ตลอดจนสาเหตุของข้อผิดพลาดและอุปสรรคที่พบในการเรียนรู้ภาษา

ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาเนื้อหาและสื่อการสอนที่ตอบสนองต่อปัญหาของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดมิได้มุ่งเน้นเพียงการแก้ไขความผิดพลาดเท่านั้น หากแต่ยังเป็นแนวทางหนึ่งในการออกแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับกระบวนการทางภาษาศาสตร์และจิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้เรียนในบริบทของการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ Tan Lihong (2020) ได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้อักษรพ้องรูปพบว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดสามารถแบ่งได้เป็น 2 มิติหลัก ได้แก่ มิติแรกคือมุมมองเชิงวิเคราะห์สภาพความเป็นจริงเกิดจากลักษณะของตัวอักษรพ้องรูป วิธีการสอนของครู รวมถึงการจัดการและเลือกใช้สื่อการเรียนการสอน ส่วนมิติที่สองคือมุมมองจากตัวผู้เรียน เกี่ยวข้องกับทัศนคติของผู้เรียนต่อการเรียนภาษา การฝึกปฏิบัติ และการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ทั้งสองมิติสะท้อนให้เห็นว่าการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดควรพิจารณาทั้งบริบทภายนอกและปัจจัยภายในของผู้เรียนอย่างรอบด้าน ในทำนองเดียวกัน นันท์นภัส ชิตนุรัตน์ และนันท์วัน อินหากรวด (2023) ได้ศึกษาเกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย พบว่าข้อผิดพลาดมักเกิดจากการสับสนในอักษรจีนที่มีรูปคล้ายกัน ซึ่งนำไปสู่การเลือกใช้ คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสมกับบริบท นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้เรียนมักจดจำคำศัพท์ไว้เพียง ความหมายเดียว ส่งผลให้ไม่สามารถปรับใช้คำในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งการเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกันโดยไม่พิจารณาความแตกต่างเชิงบริบทก็เป็นอีกสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดไม่เพียงแต่เป็นกระบวนการในการตรวจสอบความรู้ทางภาษาเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างลึกซึ้ง อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับสาเหตุของข้อผิดพลาดที่แท้จริง และสามารถพัฒนาทักษะภาษาในระยะยาวได้อย่างยั่งยืน

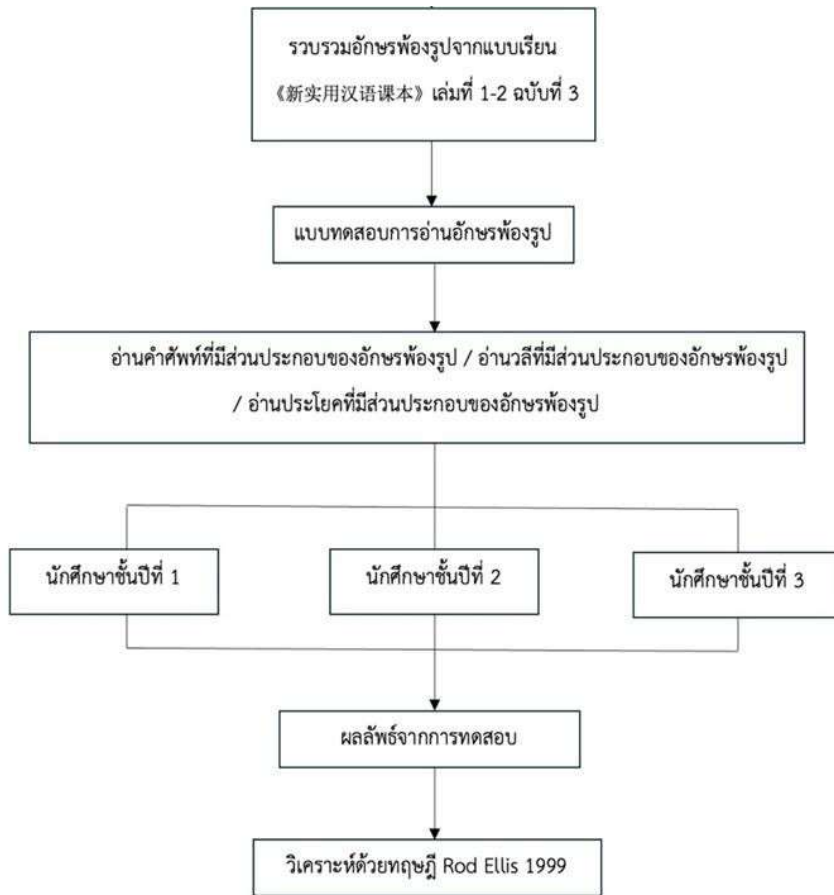
2. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอักษรพ้องรูป

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอักษรพ้องรูป (多音字) ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญและความท้าทายของการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนทั้งในระดับต้นและระดับสูง โดย Huang Borong และ Liao Xudong (2007) ได้ให้นิยามของอักษรพ้องรูปว่าเป็นอักษรจีนที่มีเสียงอ่านและความหมายต่างกัน มักเรียกว่า “คำหลายเสียงและหลายความหมาย” ตัวอย่างเช่น อักษร “长” เมื่ออ่านว่า [cháng] จะหมายถึง “ยาว” ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ แต่เมื่ออ่านว่า [zhǎng] จะมีความหมายว่า “เติบโต” ซึ่งเป็นคำกริยา หรืออักษร “担” ที่เมื่ออ่านว่า [dān] จะหมายถึง “แบก” หรือ

“รับภาระ” เป็นคำกริยา แต่เมื่ออ่านว่า [dǎn] จะหมายถึง “ไม้คาน” หรือ “ภาระ” ซึ่งเป็นคำนาม อักษรเหล่านี้จึงมี บทบาททางไวยากรณ์ที่แตกต่างกันตามเสียงอ่าน Chen Xiaoyu (2018) ได้ศึกษาการใช้ อักษรพ้องรูปในแบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน Hanyu Shuiping Kaoshi (HSK) ระดับ 4 พบว่า ความถี่ของการใช้อักษรพ้องรูปส่งผลโดยตรงต่อความสามารถในการจดจำ และการอ่านออกเสียงของผู้เรียน กล่าวคือ หากอักษรพ้องรูปนั้นปรากฏบ่อยครั้ง ผู้เรียนจะสามารถออกเสียงได้แม่นยำมากขึ้น แต่หากอักษรพ้องรูปปรากฏน้อย ความแม่นยำในการออกเสียงจะลดลง สอดคล้องกับ ข้อเสนอของ Lina Wati และคณะ (2022) ที่ระบุว่า ผู้เรียนที่มีประสบการณ์เรียนภาษาจีน นานกว่า 3 ปี จะมีความเข้าใจและใช้คำพ้องรูปได้ดีกว่าผู้เริ่มเรียน เนื่องจากมีโอกาสพบเห็น และใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่า ในขณะที่ ผู้เรียนระดับต้นมักประสบปัญหาในการ ออกเสียงและการใช้คำเหล่านี้ได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ ธนัชพร นามวัฒน์ (2019) ได้ศึกษาคำพ้องรูปจากพจนานุกรมจีน-ไทย 《现代汉语词典》 ฉบับของเจียร์ชัย เอี่ยมวรเมธ (2558) โดยรวบรวมคำพ้องรูปจำนวน 564 คำ ผลการศึกษาพบว่า อักษรพ้องรูปเป็น อุปสรรคสำคัญในการเรียนภาษาจีนในทุกๆระดับ และส่งผลโดยตรงต่อการพัฒนาทักษะ ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน นอกจากนี้ Wei Xing (2019) ยังกล่าวเสริมว่า การมีอักษร พ้องรูปเป็นจำนวนมาก อาจก่อให้เกิดความสับสนทั้งในการเรียนรู้และการสื่อสารใน ชีวิตประจำวันของผู้เรียนภาษาจีน ด้านการ ประยุกต์ใช้ในชั้นเรียน Li Yu (2023) ได้ศึกษา และเสนอแนวทางการสอนอักษรพ้องรูป สำหรับผู้เรียนภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศ โดยชี้ว่าอักษรพ้องรูปเป็นหนึ่งในความท้าทาย หลักของผู้เรียน เนื่องจากความสัมพันธ์ ระหว่างรูป เสียง และความหมายของอักษรจีนมีความซับซ้อน และอาจทำให้เกิดความสับสน ทั้งด้านการออกเสียงและการเข้าใจความหมาย ที่เหมาะสมกับบริบท ในแง่ของการออกแบบ หลักสูตร Wang Zhiguo (2023) ได้ศึกษา อักษรพ้องรูปในกลุ่มอักษรพื้นฐานภาษาจีน ระดับ 1-3 ตามมาตรฐานความสามารถ ภาษาจีนนานาชาติ โดยจำแนกอักษรจีนจำนวน 900 ตัว พบว่ามีอักษรที่เป็นพ้องรูปถึง 193 ตัว คิดเป็นร้อยละ 21.44 ของทั้งหมด ซึ่งเป็น สัดส่วนที่สูง และผู้เรียนมักใช้ผิด บริบทหรือเข้าใจผิด จึงจำเป็นต้องมีการจัดระบบการสอน ที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้ผู้เรียน สามารถแยกแยะและใช้อักษรเหล่านี้ได้อย่างถูกต้อง ตามบริบท

จากการศึกษาทั้งหมดสะท้อนให้เห็นว่า อักษรพ้องรูปเป็นทั้งอุปสรรคและ เป้าหมายสำคัญในการเรียนภาษาจีน และการจัดการเรียนรู้ที่ดีควรส่งเสริมความเข้าใจ ในด้านเสียง ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ และบริบทการใช้ของอักษรพ้องรูปอย่าง เป็นระบบ ทั้งในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติ เพื่อพัฒนาทักษะภาษาจีนของผู้เรียนให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิด

วิธีการวิจัย

1. ขอบเขตการวิจัย

1) ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ด้านประชากร ประกอบด้วย นักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 213 คน กลุ่มตัวอย่าง กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากประชากร ใช้สูตรคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane (1967) ภายใต้ค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 10 จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 86 คน จากนั้น ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ได้ผ่านการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน HSK เนื่องจากการทดสอบดังกล่าวเป็นแบบทดสอบมาตรฐานสากลที่ใช้ประเมินความสามารถทางภาษาจีนของผู้เรียน ในด้านการฟังการอ่าน และการใช้ภาษาโดยรวม จึงถือเป็นเครื่องมือวัดที่เชื่อถือได้สำหรับ แสดงระดับความรู้ภาษาจีนของนักศึกษาในแต่ละช่วงชั้นปี การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มี

ประสบการณ์ในการสอบ HSK จึงช่วยให้การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูป มีความแม่นยำมากขึ้น และสามารถเปรียบเทียบลักษณะข้อผิดพลาดตามระดับความสามารถของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยคณะผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างแบบเท่ากันจำนวนชั้นปีละ 30 คน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจริงที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 90 คน ซึ่งเป็นขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ไม่แตกต่างหรือมีความคลาดเคลื่อนจากหลักความสัมพันธ์ระหว่างขนาดประชากรและขนาดกลุ่มตัวอย่างมากนัก

2) **ขอบเขตด้านเนื้อหา** การศึกษาจะครอบคลุมอักษรพ้องรูปภาษาจีนที่ปรากฏจากแบบเรียน 《新实用汉语课本》 เล่มที่ 1-2 ฉบับที่ 3 จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง โดยแบบเรียนดังกล่าวเป็นที่นิยมและใช้ในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับผู้เริ่มต้นในระดับอุดมศึกษา มีเนื้อหาครอบคลุมคำศัพท์พื้นฐาน บทสนทนา ไวยากรณ์ และอักษรจีนที่ปรากฏในบริบทการใช้งานจริง จึงเหมาะสมสำหรับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของผู้เรียนภาษาจีนระดับต้นถึงระดับกลาง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบทดสอบการอ่านออกเสียงอักษรพ้องรูป ภาษาจีน จำนวน 20 ข้อ ซึ่งได้สร้างขึ้นผ่านการเก็บรวบรวมอักษรพ้องรูปจากแบบเรียน 《新实用汉语课本》 เล่มที่ 1-2 ฉบับที่ 3 ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง จำนวนทั้งสิ้น 120 อักษร ซึ่งนำมาใช้เป็นฐานข้อมูลในการสร้างเครื่องมือการอ่านออกเสียงอักษร พ้องรูปภาษาจีน ดังต่อไปนี้

1	啊	21	得	41	喝	61	空	81	胖	101	通
2	吧	22	地	42	和	62	拉	82	跑	102	为
3	把	23	的	43	合	63	了	83	片	103	洗
4	背	24	丁	44	红	64	乐	84	卡	104	系
5	别	25	都	45	华	65	累	85	强	105	校
6	便	26	肚	46	划	66	俩	86	色	106	兴
7	参	27	度	47	还	67	凉	87	上	107	行
8	查	28	发	48	会	68	量	88	少	108	血
9	差	29	分	49	几	69	六	89	舍	109	要
10	长	30	夫	50	家	70	陆	90	什	110	应
11	场	31	父	51	假	71	绿	91	食	111	有
12	车	32	服	52	间	72	吗	92	适	112	雨
13	称	33	干	53	角	73	么	93	属	113	折
14	传	34	个	54	教	74	没	94	数	114	这

15	打	35	给	55	节	75	哪	95	刷	115	正
16	大	36	观	56	结	76	那	96	说	116	只
17	待	37	广	57	解	77	娜	97	宿	117	中
18	单	38	过	58	觉	78	难	98	趟	118	重
19	当	39	好	59	看	79	呢	99	提	119	着
20	倒	40	号	60	可	80	排	100	体	120	作

จากนั้น คัดเลือกอักษรพ้องรูปที่พบบ่อยในแบบเรียน 《新实用汉语课本》 เล่มที่ 1-2 ฉบับที่ 3 จำนวน 10 อักษร จากจำนวน 120 อักษร โดยมีวิธีการคัดเลือกจาก คำศัพท์ที่มีความถี่หรือดัชนีการพบบ่อยของคำศัพท์ที่ปรากฏหลังแบบเรียน ซึ่งการออกแบบ แบบทดสอบ คณะผู้วิจัยแบ่งแบบทดสอบการอ่าน ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 คำศัพท์ ที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูป จำนวน 10 อักษร ตอนที่ 2 วลีที่มีส่วนประกอบของ อักษรพ้องรูป จำนวน 5 อักษร และตอนที่ 3 ประโยคที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูป จำนวน 5 อักษร เกณฑ์การให้คะแนนคิดเป็นข้อละ 1 คะแนน คะแนนเต็ม 20 คะแนน หากข้อใดอ่านถูกต้องได้ 1 คะแนน และหากข้อใดอ่านไม่ถูกต้องได้ 0 คะแนน จากนั้น นำแบบทดสอบการอ่านไปตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหากับวัตถุประสงค์การวิจัย โดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน จำนวน 3 ท่าน และได้้นำค่าดัชนีความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Index of item-Objective Congruence: IOC) มาใช้ประกอบการพิจารณาคุณภาพของ เครื่องมือ ซึ่งแต่ละข้อมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 ถึง 1.00 จากนั้นคณะผู้วิจัยได้นำ แบบทดสอบการอ่านไปทดลองใช้เบื้องต้นกับนักศึกษาภาษาจีนระดับปริญญาตรี จำนวน 15 คน ซึ่งมีลักษณะพื้นฐานคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อประเมินคุณภาพของเครื่องมือ ในด้านความชัดเจนของคำสั่ง ความเหมาะสมของจำนวนข้อ ระยะเวลาในการทำ แบบทดสอบ และลำดับความยากง่ายของแบบทดสอบ ผลการทดลองใช้พบว่า ผู้ทดลอง สามารถเข้าใจคำสั่งในแต่ละตอนของแบบทดสอบได้อย่างชัดเจน ไม่มีข้อใดที่ก่อให้เกิด ความสับสนหรือการตีความคลาดเคลื่อน ผู้ทดลองสามารถทำแบบทดสอบการอ่าน ได้ครบถ้วนภายในเวลาที่กำหนดโดยเฉลี่ย 5 นาที ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม ความยากของ ข้อสอบสอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียน และสามารถวัดผลตามวัตถุประสงค์ ที่ตั้งไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยนำแบบทดสอบการอ่านที่ได้ผ่านการตรวจสอบความสอดคล้องของ เนื้อหากับวัตถุประสงค์การวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับแก้ไขตามข้อเสนอแนะ จากนั้น

นำมาใช้ดำเนินการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยให้นักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้ เข้ารับการทดสอบผ่านแบบทดสอบการอ่านอักษรพ้องรูปภาษาจีนแบบรายบุคคล โดยระหว่างการทดสอบคณะผู้วิจัยมีการบันทึกข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในขณะที่กลุ่มตัวอย่าง อ่านอักษรพ้องรูปภาษาจีน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดจากแบบทดสอบการอ่านอักษรพ้องรูปภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อสรุปลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดที่ได้จากการทดสอบในครั้งนี้

ผลการวิจัย

จากการศึกษาลักษณะและสาเหตุข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวนทั้งสิ้น 90 คน โดยใช้แบบทดสอบการอ่านอักษรพ้องรูปภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการวิจัย ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูป

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบการอ่านคำพ้องรูปภาษาจีนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สามารถจำแนกออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้ 1) ข้อผิดพลาดในลักษณะของคำศัพท์ 2) ข้อผิดพลาดในลักษณะของวลี และ 3) ข้อผิดพลาดในลักษณะของประโยค

1.1 ข้อผิดพลาดในลักษณะของคำศัพท์ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างอ่านคำศัพท์ที่มี ส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปไม่ถูกต้อง จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปในบริบทของคำศัพท์ ตัวอย่างข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น มีดังนี้

[1] “角头—主角”

จากตัวอย่างที่ [1] คำว่า “角头” และ “主角” ซึ่ง “角” เป็นอักษรพ้องรูป มีเสียงอ่าน 2 เสียง คือ “[jiǎo]” และ “[jué]” เมื่ออ่านออกเสียง “[jiǎo]” หมายถึง “มุม” เมื่ออ่านออกเสียง “[jué]” หมายถึง “บทบาทในการแสดง” ดังนั้นเสียงอ่านที่ถูกต้องของ “角头” คือ “[jiǎotóu]” และเสียงอ่านที่ถูกต้องของ “主角” คือ “[zhǔjué]” จากการวิเคราะห์พบว่า ข้อผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่างในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของคำศัพท์ อ่าน “角头[jiǎotóu]” เป็น “[jiàotóu] [yòngtóu] และ [juétóu] และอ่าน “主角[zhǔjué]” เป็น “[zhǔjiào] และ [zhǔjué]”

[2] “教授—教书”

จากตัวอย่างที่ [2] คำว่า “教授” และ “教书” ซึ่ง “教” เป็นอักษรพ้องรูปที่มีเสียงอ่าน 2 เสียง คือ “[jiào]” และ “[jiāo]” เมื่ออ่านออกเสียง “[jiào]” หมายถึง “สอน” เป็นคำกริยา เมื่ออ่านออกเสียง “[jiāo]” หมายถึง เกี่ยวกับการสอน เป็นคำนาม เสียงอ่านที่ถูกต้องคือ “教授[jiàoshòu]” และ “教书[jiāoshū]” จากการวิเคราะห์พบว่า ข้อผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่างในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของคำศัพท์ อ่าน “教授[jiàoshòu]” เป็น [jiāoshòu] และอ่าน “教书[jiāoshū]” เป็น “[jiàoshū]”

ทั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้สรุปอัตราความผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของคำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงอัตราความผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของคำศัพท์ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3

อักษรพ้องรูป	คำศัพท์ที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูป	ชั้นปีที่ 1		ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. 便	便当 [biàndāng] — 便宜 [piányi]	19	63.33	16	53.33	10	33.33
2. 长	长期 [chángqī]—长子 [zhǎngzǐ]	22	73.33	12	40.00	8	26.67
3. 大	大学 [dàxué]—大夫 [dàifu]	12	40.00	7	23.33	5	16.67
4. 得	得到 [dédao]—得先 [děixiān]	25	83.33	9	30.00	12	40.00
5. 还	还有 [háiyǒu]—还口 [huánkǒu]	26	86.67	18	60.00	17	56.67
6. 角	角头 [jiǎotóu]—主角 [zhǔjué]	30	100.00	24	80.00	22	73.33
7. 教	教授 [jiàoshòu]—教书 [jiāoshū]	14	46.67	12	40.00	10	33.33
8. 觉	午觉 [wǔjiào]—感觉 [gǎnjué]	20	66.67	18	60.00	14	46.67

อักษร พ้องรูป	คำศัพท์ ที่มีส่วนประกอบ ของอักษรพ้องรูป	ชั้นปีที่ 1		ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
9. 行	银行 [yínháng]—行 李 [xínglǐ]	6	20.00	3	10.00	2	6.67
10. 着	着重 [zhúzhòng]— 着忙 [zháománg]	30	100.00	30	100.00	27	90.00

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึงข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 โดยสามารถจำแนกตามลักษณะข้อผิดพลาดของการอ่านคำศัพท์ที่ประกอบด้วยอักษรพ้องรูป ผลการศึกษาพบว่า

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 คำศัพท์ที่มีอัตราข้อผิดพลาดมากที่สุด คือ คำศัพท์ในข้อ [6] “角头—主角” และข้อ [10] “着重—着忙” โดยมีอัตราข้อผิดพลาด คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมา คือ คำศัพท์ในข้อ [5] “还有—还口” มีอัตราข้อผิดพลาด คิดเป็นร้อยละ 86.67 ในขณะที่คำศัพท์ที่มีอัตราข้อผิดพลาดน้อยที่สุด คือ คำศัพท์ในข้อ [9] “银行—行李” คิดเป็นร้อยละ 20

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 คำศัพท์ที่มีอัตราความผิดพลาดมากที่สุด คือ คำศัพท์ในข้อ [10] “着重—着忙” คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมา คือ คำศัพท์ในข้อ [6] “角头—主角” คิดเป็นร้อยละ 80 ในขณะที่คำศัพท์ที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปที่มีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ คำศัพท์ในข้อ [9] “银行—行李” คิดเป็นร้อยละ 10

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 คำศัพท์ที่มีอัตราความผิดพลาดมากที่สุด คือ คำศัพท์ในข้อ [10] “着重—着忙” คิดเป็นร้อยละ 90 รองลงมา คือ คำศัพท์ในข้อ [6] “角头—主角” คิดเป็นร้อยละ 73.33 ในขณะที่คำศัพท์ในข้อ [9] “银行—行李” มีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.67

จากผลการศึกษาข้างต้นสรุปได้ว่า นักศึกษาชั้นปี 1-3 มีข้อผิดพลาดที่คล้ายคลึงกัน โดยคำศัพท์ที่มีอัตราความผิดพลาดสูงสุดคือ คำศัพท์ในข้อ [10] “着重—着忙” และคำศัพท์ที่มีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุดคือ คำศัพท์ในข้อ [9] “银行—行李” โดยอัตราความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในแต่ละชั้นปี มีอัตราความผิดพลาดไม่เท่ากัน เพียงแต่เกิดข้อผิดพลาดในคำศัพท์ที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปเดียวกันเท่านั้น

1.2 ข้อผิดพลาดในลักษณะของวลีหมายถึง กลุ่มตัวอย่างอ่านวลีที่มี ส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปไม่ถูกต้อง จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูป ในลักษณะของวลี ตัวอย่างของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น มีดังนี้

[3] “已经长大了” และ “医生大夫”

จากตัวอย่างที่ [3] วลีข้างต้นมีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปรวม 2 ตัว คือ “长” และ “大” คำว่า “长” มีเสียงอ่าน 2 เสียงคือ [cháng] และ [zhǎng] วลีแรก “已经长大了” คำว่า “长大” อ่านออกเสียง [zhǎngdà] เนื่องจากคำว่า “长” ในวลีดังกล่าวเป็นคำกริยา แปลว่า “เติบโต” และวลีที่สอง “医生大夫” ปรากฏอักษรพ้องรูป “大” มีเสียงอ่าน 2 เสียงคือ [dà] และ [dài] คำว่า “大夫” อ่านออกเสียง [dàifu] เป็นคำนาม แปลว่า “หมอ” จากการวิเคราะห์พบว่า ข้อผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่างในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของวลี อ่าน “已经长大[zhǎngdà]了” เป็น “已经长大 [chángdà]了” และอ่าน “医生大夫[dàifu]” เป็น “医生大夫[dàfu]”

[4] “因福得福” และ “得去开会”

จากตัวอย่างที่ [4] วลีที่ปรากฏมีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูป “因福得福” และ “得去开会” จากวลีข้างต้นมีอักษรพ้องรูป “得” ซึ่งมีเสียงอ่าน 3 เสียงคือ “de” “dé” และ “děi” เสียงอ่านที่ถูกต้องของ “因福得福” คือ “因福得[dé]福” ซึ่ง “得” ในวลีนี้อ่านออกเสียง [dé] ซึ่งแปลว่า “ได้รับ” และเสียงอ่านที่ถูกต้องของ “得去开会” คือ “得[děi]去开会” ซึ่ง “得” ในวลีนี้อ่านออกเสียง “[děi]” เนื่องจากวางไว้หน้าคำกริยา มีความหมายว่า “จำเป็นต้อง” จากการวิเคราะห์พบว่า ข้อผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่างในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของวลี อ่าน “因福得[dé]福” เป็น “因福得[de]福” และอ่าน “得[děi]去开会” เป็น “得[de]去开会”

ทั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้สรุปอัตราความผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูป ในลักษณะของวลีของกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงอัตราความผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของวลีของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1-3

อักษร พ้องรูป	วลีที่มีส่วนประกอบ ของอักษรพ้องรูป	ชั้นปีที่ 1		ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. 便	(1) 随便[suǐbiàn]看看 (2) 东西很便宜[piányi]	9	30.00	7	23.33	2	6.67

อักษร พ้องรูป	วลีที่มีส่วนประกอบ ของอักษรพ้องรูป	ชั้นปีที่ 1		ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
2. 大	(1) 已经长大[zhǎngdà]了 (2) 医生大夫[dàifu]	7	23.33	5	16.67	2	6.67
3. 得	(1) 因福得[dé]福 (2) 得[dèi]去开会	23	76.67	16	53.33	13	43.33
4. 教	(1) 教师[jiàoshī]节快乐! (2) 教[jiào]语老师	14	46.67	8	26.67	8	26.67
5. 觉	(1) 幸福的感觉[gǎnjué] (2) 睡觉[shuìjiào]时间	0	0.00	0	0.00	0	0.00

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นถึงข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 โดยจำแนกตามลักษณะข้อผิดพลาดของการอ่านวลีที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูป ผลการศึกษาพบว่า

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 วลีที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปที่มีอัตราความผิดพลาดมากที่สุด คือ วลีในข้อ [3] “因福得福” และ “得去开会” คิดเป็นร้อยละ 76.67 รองลงมา คือ วลีในข้อ [4] “教师节快乐!” และ “教语老师” คิดเป็นร้อยละ 46.67 ในขณะที่วลีที่มีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ วลีในข้อ [5] “幸福的感觉” และ “睡觉时间” ซึ่งไม่มีความผิดพลาด

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 วลีที่มีอัตราความผิดพลาดมากที่สุด คือ วลีในข้อ [3] “因福得福” และ “得去开会” คิดเป็นร้อยละ 53.33 รองลงมา คือ วลีในข้อ [4] “教师节快乐!” และ “教语老师” คิดเป็นร้อยละ 26.67 ในขณะที่วลีที่มีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ วลีในข้อ [5] “幸福的感觉” และ “睡觉时间” ซึ่งไม่มีความผิดพลาด

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 วลีที่มีอัตราความผิดพลาดมากที่สุด คือ วลีในข้อ [3] “因福得福” และ “得去开会” คิดเป็นร้อยละ 43.33 รองลงมา คือ วลีในข้อ [4] “教师节快乐!” และ “教语老师” คิดเป็นร้อยละ 26.67 ในขณะที่วลีที่มีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ วลีในข้อ [5] “幸福的感觉” และ “睡觉时间”

จากผลการศึกษาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาชั้นปี 1-3 มีข้อผิดพลาดที่คล้ายคลึงกัน วลีที่เกิดข้อผิดพลาดมากที่สุดคือ วลีในข้อ [3] “因福得福” และ “得去开会” รองลงมา คือ วลีในข้อ [4] “教师节快乐!” และ “教语老师” ส่วนวลีที่มีอัตรา

ความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ วลีในข้อ [5] “幸福的感觉” และ “睡觉时间” โดยอัตราความผิดพลาดที่เกิดขึ้นในแต่ละชั้นปี มีอัตราความผิดพลาดที่ไม่เท่ากัน เพียงแต่เกิดข้อผิดพลาดในวลี ที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปเดียวกันเท่านั้น

1.3 ข้อผิดพลาดในลักษณะของประโยค หมายถึง กลุ่มตัวอย่างอ่านประโยคที่มี ส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปไม่ถูกต้อง จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของประโยค ตัวอย่างข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น มีดังนี้

[5] “这苹果太酸了，吃不得。”

“您还得签个字，就签在这儿。”

“我玩儿得非常高兴。”

จากตัวอย่างที่ [5] ประโยคที่ปรากฏมีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูป “这苹果太酸了，吃不得。” “您还得签个字，就签在这儿。” และ “我玩儿得非常高兴。” ซึ่ง “得” เป็นอักษรพ้องรูปที่มีเสียงอ่าน 3 เสียงด้วยกันคือ “[de]” “[dé]” และ “[děi]” เสียงอ่านที่ถูกต้องคือ “这苹果太酸了，吃不得[bùdé]。” ซึ่ง “得” ในประโยคนี้อ่านออกเสียง [dé] แปลว่า “ได้” “吃不得[bùdé]” จึงแปลว่า “กินไม่ได้” “您还得[děi]签个字，就签在这儿。” ซึ่ง “得” ในประโยคนี้อ่านออกเสียง “[děi]” เนื่องจากวางไว้หน้าคำกริยา มีความหมายว่า “จำเป็นต้อง” และ “我玩儿得[de]非常高兴。” ซึ่ง “得” ในประโยคนี้อ่านออกเสียง [de] ซึ่งทำหน้าที่เป็น คำเสริม ใช้เชื่อมคำกริยากับ ส่วนขยาย ที่แสดงท่าทาง ของการกระทำ จากการวิเคราะห์พบว่าข้อผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่างในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของประโยค อ่าน “这苹果太酸了，吃不得。” เป็น “这苹果太酸了，吃不得[bùde]。” อ่าน “您还得[děi]签个字，就签在这儿。” เป็น “您还得[de]签个字，就签在这儿。” และอ่าน “我玩儿得[dé]非常高兴。”

[6] “那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练。” และ “从我十岁开始，妈妈就教我画中国画。”

จากตัวอย่างที่ [6] ประโยคที่ปรากฏมีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูป “那儿 以前没有游泳池，也没有游泳教练。” และ “从我十岁开始，妈妈就教我画中国画。” ซึ่ง “教” เป็นอักษรพ้องรูปที่มีเสียงอ่าน 2 เสียงด้วยกันคือ “[jiào]” และ “[jiāo]” ประโยค “那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练。” เสียงอ่าน “教练” ที่ถูกต้องคือ “教练[jiàoliàn]” เนื่องจาก “教练” เป็นคำนาม แปลว่า “โค้ช” “ผู้ฝึกซ้อม” และ “从我十岁开始，妈妈就教我画中国画。” คำว่า “教” ในประโยคนี้อ่านออกเสียง “[jiào]” เนื่องจาก “教” เป็นคำกริยา แปลว่า “สอน” จากการวิเคราะห์พบว่า ข้อผิดพลาดของกลุ่มตัวอย่าง

ในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของประโยค อ่าน “那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练[jiàoliàn]。” เป็น “那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练[jiàoliàn]。” และอ่าน “从我十岁开始，妈妈就教[jiāo]我画中国画。” เป็น “从我十岁开始，妈妈就教[jiāo]我画中国画。”

ทั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้สรุปอัตราความผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของประโยค ของกลุ่มตัวอย่าง ดังรายละเอียดในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงอัตราความผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปในลักษณะของประโยค ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3

อักษรพ้องรูป	ประโยคที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูป	ชั้นปีที่ 1		ชั้นปีที่ 2		ชั้นปีที่ 3	
		จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. 便	(1) 上网很方便(fāngbiàn)。 (2) 好啊！租的比买的便宜(piányi)多了。	7	23.33	2	6.67	2	6.67
2. 大	(1) 我要办签证，昨天把护照送到大使馆(dàshǐguǎn)了。 (2) 大夫(dàifu)，多少度？	6	20.00	2	6.67	1	3.33
3. 得	(1) 这苹果太酸了，吃不得(bùdé)。 (2) 您还得[děi]签个字，就签在这儿。 (3) 我玩儿得[de]非常高兴。	21	70.00	9	30.00	6	20.00
4. 教	(1) 那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练[jiàoliàn]。 (2) 从我十岁开始，妈妈就教[jiāo]我画中国画。	17	56.67	6	20.00	12	40.00
5. 觉	(1) 我先睡了两个小时觉(shuìjiào)，又看了一个小时书。 (2) 你觉得[juéde]上海怎么样？	7	23.33	2	6.67	3	10.00

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นถึงข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 โดยจำแนกตามลักษณะข้อผิดพลาดของการอ่านประโยคที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูป ผลการศึกษาพบว่า

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประโยคที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปที่มีอัตราความผิดพลาดมากที่สุด คือ ประโยคในข้อ [3] “这苹果太酸了，吃不得。” “您还得签个字，就签在这儿。” และ “我玩儿得非常高兴。” คิดเป็นร้อยละ 70 รองลงมาคือ

ประโยคในข้อ [4] “那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练。” และ “从我十岁开始，妈妈就教我画中国画。” คิดเป็นร้อยละ 56.67 ในขณะที่ประโยคที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปที่มีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ ประโยคในข้อ [2] “我要办签证，昨天把护照送到大使馆了。” และ “大夫，多少度？” คิดเป็น ร้อยละ 20

นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ประโยคที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปที่มีอัตราความผิดพลาดมากที่สุด คือ ประโยคในข้อ [3] “这苹果太酸了，吃不得。” “您还得签个字，就签在这儿。” และ “我玩儿得非常高兴。” คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมาคือ ประโยคในข้อ [4] “那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练。” และ “从我十岁开始，妈妈就教我画中国画。” คิดเป็นร้อยละ 20 ในขณะที่ประโยคที่มีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ ประโยคในข้อ [1] “上网很方便。” และ “好啊！租的比买的便宜多了。” ข้อ [2] “我要办签证，昨天把护照送到大使馆了。” และ “大夫，多少度？” และข้อ [3] “我先睡了两个小时觉，又看了一个小时书。” และ “你觉得上海怎么样？” คิดเป็นร้อยละ 6.67

นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ประโยคที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปที่มีอัตราความผิดพลาดมากที่สุด คือ ประโยคในข้อ [4] “那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练。” และ “从我十岁开始，妈妈就教我画中国画。” คิดเป็นร้อยละ 40 รองลงมาคือ ประโยคในข้อ [3] “这苹果太酸了，吃不得。” “您还得签个字，就签在这儿。” และ “我玩儿得非常高兴。” คิดเป็นร้อยละ 20 ในขณะที่ประโยคที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปที่มีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ ประโยคในข้อ [2] “我要办签证，昨天把护照送到大使馆了。” และ “大夫，多少度？” คิดเป็นร้อยละ 3.33

จากผลการศึกษาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า นักศึกษาชั้นปี 1 และ 2 มีความผิดพลาดมากที่สุดเหมือนกัน คือ ประโยคในข้อ [3] “这苹果太酸了，吃不得。” “您还得签个字，就签在这儿。” และ “我玩儿得非常高兴。” และรองลงมาคือ ประโยคในข้อ [4] “那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练。” และ “从我十岁开始，妈妈就教我画中国画。” ในขณะที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 มีความผิดพลาดน้อยที่สุดเหมือนกัน คือ ประโยคในข้อ [2] “我要办签证，昨天把护照送到大使馆了。” และ “大夫，多少度？” และประโยคในข้อ [4] “那儿以前没有游泳池，也没有游泳教练。” และ “从我十岁开始，妈妈就教我画中国画。”

2. สาเหตุข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูป

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปสาเหตุของข้อผิดพลาดจากการอ่านอักษรพ้องรูปภาษาจีน เป็น 6 สาเหตุ ดังนี้

2.1 ความรู้ที่มีในอักษรพ้องรูปไม่เพียงพอ

สาเหตุดังกล่าวนี้ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรพ้องรูปอย่างจำกัด ไม่สามารถจดจำหรือตีความได้อย่างถูกต้อง ตัวอย่างเช่น

[7] “着重—着忙”

จากตัวอย่างข้างต้น พบว่า สาเหตุข้อผิดพลาดเกิดจากความรู้ที่มีในอักษรพ้องรูปไม่เพียงพอ เนื่องจากอักษร “着” เป็นอักษรพ้องรูป มีเสียงอ่าน 4 เสียง ได้แก่ [zhe] [zhāo] [zháo] และ [zhuó] จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่สามารถแยกแยะได้ว่าควรอ่านออกเสียงอย่างไร ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น อ่านคำว่า “着重” เป็น “[zhezòng]” และ [zháozhòng] เสียงอ่านที่ถูกต้อง อ่านว่า “[zhuózhòng]” และอ่านคำว่า “着忙” เป็น “[zhemáng]” เสียงอ่านที่ถูกต้อง อ่านว่า “[zháománg]”

2.2 การอ่านเป็นคำอื่นที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใด ๆ กับอักษรพ้องรูป

สาเหตุดังกล่าวนี้ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างตีความผิดและอ่านตัวอักษรพ้องรูป เป็นคำอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับความหมายเดิม ตัวอย่างเช่น

[8] “角头—主角”

จากตัวอย่างข้างต้น พบว่า สาเหตุข้อผิดพลาดเกิดจากการอ่านเป็นคำอื่นที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับอักษรพ้องรูปหรืออ่านเป็นคำอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับอักษรพ้องรูปไม่มากพอ ทำให้อ่านอักษรพ้องรูป คำว่า “角” ซึ่งมีเสียงอ่าน 2 เสียง ได้แก่ [jiǎo] และ [jué] โดยอ่านคำว่า “角头[jiǎotóu]” เป็น “用头” [yòngtóu] ซึ่งไม่มีความเกี่ยวข้องใด ๆ กับอักษรพ้องรูป แต่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน เสียงอ่านที่ถูกต้องอ่านว่า “[jiǎotóu]”

2.3 การจดจำคำศัพท์ที่ไม่แม่นยำ

สาเหตุดังกล่าวนี้ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างลืมคำศัพท์หรือไม่สามารถจดจำคำอ่านของอักษรพ้องรูปนั้นได้ และไม่รู้อวิธีการอ่านที่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น

[9] “银行—行李”

จากตัวอย่างข้างต้น พบว่า สาเหตุข้อผิดพลาดเกิดจากความไม่แม่นยำในการจดจำคำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างลืมคำศัพท์ “行李” และไม่ทราบว่าคือคำศัพท์อะไร จึงอ่านออกเสียงตามคำศัพท์ที่ปรากฏก่อนหน้าคือ “银行[yínháng]” และอ่าน “行李” เป็น “[hángli]” เนื่องจากเห็นตัวอักษร “行” เหมือนกัน

จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียง และกลุ่มตัวอย่างบางคนอ่านออกเสียงผิดเป็น “[xingli]” โดยเสียงอ่านที่ถูกต้อง อ่านว่า “[xíngli]”

2.4 ความสับสนของเสียงอ่านอักษรพ้องรูป

สาเหตุดังกล่าวนี้ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างเกิดความสับสนในการแยกแยะเสียงอ่านของอักษรพ้องรูป โดยเฉพาะในกรณีที่อักษรพ้องรูปนั้นมีหลายเสียงที่สามารถอ่านได้ หรือเสียงที่คล้ายกันจนทำให้สับสน หรือมีเสียงที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง ขึ้นอยู่กับการรับรู้ของแต่ละบุคคล ตัวอย่างเช่น

[10] “教授—教书”

จากตัวอย่างข้างต้น พบว่า ความสับสนของเสียงอ่านของอักษรพ้องรูปเป็นสาเหตุของข้อผิดพลาด เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างทราบว่าอักษรพ้องรูปคำว่า “教” สามารถอ่านได้ทั้ง “[jiào]” และ “[jiāo]” แต่เกิดความสับสนของเสียงอ่านเมื่ออยู่ในบริบทของคำศัพท์ โดยไม่ทราบว่าควรอ่านออกเสียง “[jiào]” หรือ “[jiāo]” จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น โดยเสียงอ่านที่ถูกต้องของคำดังกล่าว อ่านว่า “教授 [jiàoshòu]” และ “教书 [jiāoshū]”

2.5 ความถี่ในการพบเจออักษรพ้องรูปในชีวิตประจำวัน

สาเหตุดังกล่าวนี้ หมายถึง อักษรพ้องรูปแต่ละตัวมีความถี่ในการพบเจอและใช้งานในชีวิตประจำวันไม่เท่ากัน ทำให้บางตัวอักษรถูกใช้บ่อยจนผู้อ่านคุ้นชินและสามารถอ่านได้ถูกต้อง ในขณะที่อักษรบางตัวไม่คุ้นชินและทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการอ่านได้ ตัวอย่างเช่น

[11] “已经长大了” และ “医生大夫”

จากตัวอย่างข้างต้น พบว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดเกิดจากความถี่ในการพบเจอคำศัพท์ วลี หรือประโยคที่มีส่วนประกอบของอักษรพ้องรูปในชีวิตประจำวัน เนื่องจากในชีวิตประจำวันกลุ่มตัวอย่างมักพบคำว่า “医生” มากกว่าคำว่า “大夫” ทำให้ไม่คุ้นชินกับการใช้คำว่า “大夫” ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการอ่านคำว่า “大夫” เป็น “[dàifu]” ซึ่งเสียงอ่านที่ถูกต้อง อ่านว่า “[dàifu]”

2.6 การอ่านอย่างเร่งรีบโดยไม่สังเกตบริบท

สาเหตุดังกล่าวนี้ หมายถึง กลุ่มตัวอย่างรีบอ่านโดยไม่ได้พิจารณาบริบทของประโยคหรืออักษรพ้องรูปนั้นอย่างรอบคอบ ทำให้ไม่สามารถตีความและอ่านอักษรพ้องรูปได้ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น

[12] “我先睡了两个小时觉，又看了一个小时书。” และ “你觉得上海怎么样？”

จากตัวอย่างข้างต้น พบว่า สาเหตุข้อผิดพลาดเกิดจากการรีบอ่านประโยคโดยไม่ได้สังเกตบริบทของประโยค กลุ่มตัวอย่างไม่สังเกตว่า “睡觉” เป็นคำ离合词 (คำกริยาที่สามารถแยกกันได้) ดังตัวอย่าง 睡了两个小时觉[jiào] และเนื่องจากความเร่งรีบในการอ่านทำให้เกิดข้อผิดพลาด โดยอ่านคำว่า “睡觉[shuìjiào]” จากประโยคนี้เป็น 睡[shuì]了两个小时觉[jué]

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะและสาเหตุของข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยใช้แบบทดสอบการอ่านอักษรพ้องรูปภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและนำมาวิเคราะห์เชิงพรรณนา ผลการศึกษาสามารถสรุปและอภิปรายผล ได้ดังนี้

ผลการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปสามารถจำแนกออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) ข้อผิดพลาดในลักษณะของคำศัพท์ 2) ข้อผิดพลาดในลักษณะของวลี และ 3) ข้อผิดพลาดในลักษณะของประโยค โดยข้อผิดพลาดที่พบบ่อยที่สุดคือข้อผิดพลาดในลักษณะของคำศัพท์ รองลงมา คือ ลักษณะของวลี และน้อยที่สุดคือลักษณะของประโยค โดยข้อผิดพลาดในลักษณะของคำศัพท์พบได้บ่อยที่สุด เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ยังมีความรู้เกี่ยวกับเสียงอ่านของอักษรพ้องรูปในรูปคำศัพท์เดี่ยวไม่เพียงพอ อีกทั้งอักษรพ้องรูปบางตัวมีเสียงอ่านหลายเสียง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาจีนที่ผู้เรียนต้องอาศัยการจดจำ จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้ง่าย การที่ผู้เรียนสับสนหรือไม่สามารถเลือกเสียงอ่านที่เหมาะสมได้ในระดับคำ สอดคล้องกับแนวคิดของ Corder (1981) และ Richards และ Schmidt (2010) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ความผิดพลาดในกระบวนการเรียนภาษาสะท้อนให้เห็นถึงระดับความรู้ภาษาของผู้เรียน และเป็นจุดที่ผู้สอนสามารถใช้เพื่อวางแผนการสอนให้ตรงกับปัญหาของผู้เรียนได้อย่างตรงจุด

ส่วนสาเหตุของข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูป จากการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาของข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูป พบว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดสามารถจำแนกออกเป็น 6 ประเด็น ได้แก่ 1) ความรู้ที่มีในอักษรพ้องรูปไม่เพียงพอ 2) การอ่านเป็นคำอื่นที่ไม่มีความเกี่ยวข้องใด ๆ กับอักษรพ้องรูป 3) การจดจำคำศัพท์ที่ไม่แม่นยำ 4) ความสับสนของเสียงอ่านอักษรพ้องรูป 5) ความถี่ในการพบเจออักษรพ้องรูปในชีวิตประจำวัน และ 6) การอ่านอย่างเร่งรีบโดยไม่สังเกตบริบท ซึ่งผลการศึกษาสอดคล้องกับแนวคิดของ

Corder (1981) ที่อธิบายว่า ข้อผิดพลาดทางภาษาเป็นสัญญาณของพัฒนาการด้านภาษาที่ยังไม่สมบูรณ์ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ธนัชพร นามวัฒน์ (2562) ที่พบว่า อักษรพ้องรูปเป็นอุปสรรคสำคัญของผู้เรียนภาษาจีนทุกระดับ เนื่องจากต้องอาศัยความเข้าใจทั้งรูป เสียง และความหมายร่วมกัน และยังสอดคล้องกับ Li Yu (2023) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การสอนอักษรพ้องรูปควรพิจารณาทั้งบริบทและโครงสร้างของประโยค เพื่อช่วยให้ผู้เรียนลดข้อผิดพลาดในการออกเสียง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูปของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-3 สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ คณะผู้วิจัยได้เสนอแนะแนวทาง ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1) ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการเปรียบเทียบเสียงอ่านของอักษรพ้องรูปในลักษณะคำศัพท์ วลี และประโยค เช่น จัดทำแบบฝึก “จับคู่เสียงอ่านกับความหมาย” หรือ “เลือกเสียงอ่านให้เหมาะกับบริบท” และการใช้บัตรคำ (Flashcards) หรือเกมจับคู่เสียงและบริบทในการฝึกซ้ำเป็นประจำ

2) จัดทำคลังคำศัพท์อักษรพ้องรูปที่มีตัวอย่างประกอบเสียงอ่าน ความหมาย และประโยคใช้งาน พร้อมไฟล์เสียงหรือคลิปวิดีโอ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนด้วยตนเองนอกเวลาเรียน

3) ควรมีการฝึกอ่านออกเสียงอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะประโยคที่มีอักษรพ้องรูป เพื่อเสริมความมั่นใจในการใช้เสียงอ่านที่ถูกต้อง เช่น การฝึกอ่านเป็นกลุ่ม การออกเสียงหน้าชั้นเรียนหรือกิจกรรม “อ่านข่าวสั้น/บทสนทนา” ที่เน้นคำพ้องรูป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบวัดระดับ HSK กับลักษณะข้อผิดพลาดในการอ่านอักษรพ้องรูป ทั้งนี้ เพื่อประเมินว่าผู้เรียนในระดับคะแนนต่าง ๆ มีแนวโน้มผิดพลาดเดียวกันหรือแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งสามารถนำไปใช้เพื่อออกแบบกิจกรรมเฉพาะกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถได้

2) ควรใช้วิธีวิจัยแบบผสม (Mixed methods) โดยมีการสัมภาษณ์เชิงลึกควบคู่กับแบบสอบถามเพิ่มเติมนอกเหนือจากแบบทดสอบ เพื่อให้เข้าใจมุมมองของผู้เรียน

เกี่ยวกับความยากของอักษรพ้องรูป ทักษะคิด และกลยุทธ์การเรียนรู้ เพื่อให้ผู้สอนได้วางแผนการสอนได้อย่างตรงจุดยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- ธนัชพร นามวัฒน์. (2562). การศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียง ความหมาย และชนิดของอักษรของรูป “多音字” ในภาษาจีน. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคม*, 3(2), 85-99.
- เจียรชัย เอี่ยมวรเมธ. (2558). พจนานุกรมภาษาจีน-ไทย (พิมพ์ครั้งที่ 5). บุกุใหม่.
- นันทน์ภัส ชิตนุรัตน์ เว็บเบอร์, และนันทิวัน อินหาทกรวด. (2023). การศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. *MCU Ubonratchathani Journal of Buddhist Studies*, 5(2), 165-174.
- Chen, X. (2018). *泰国学生 HSK4 级中多音字教学研究 [A study on learning Chinese homographs in the HSK level 4 standardized test among Thai students]*. [Master's thesis, Tianjin Normal University]. <https://doi.org/10.7666/d.Y3499743>
- Corder, S. P. (1981). *Error analysis and interlanguage*. Oxford University Press.
- Ellis, P. (1999). *第二语言习得研究 [Studies in second language learning]*. Shanghai Foreign Language Education Press.
- Huang, B. & Liao, X. (2007). *现代汉语 [Modern Chinese]*. (4th ed.). Higher Education Press.
- Lu, L. (2023). Research and teaching application of polyphonics in Chinese as a foreign language. *Transactions on Comparative Education*, 5(3), 52-57. <https://doi.org/10.23977/trance.2023.050309>
- Richards, J. C. & Schmidt, R. (2010). *Longman dictionary of language teaching & applied linguistics* (4th edition). Pearson.
- Tan, L. (2020). *留学生学习汉语多音字的情况及教学研究. [A study on the learning situation and teaching approaches of Chinese homographs among international students: A case study of intermediate-level*

- Chinese learners*]. [Master's thesis, Department of Chinese, Faculty of Humanities, Nanchang University.
- United Nations. (1946). *Official languages*. <https://www.un.org/en/our-work/official-languages>
- Wang, Z. (2023). 《国际中文教育中文水平等级标准》初等水平汉字多音字及其教学方法研究 [A study on polyphonic characters of elementary level in Chinese proficiency grading standards for international Chinese language education and teaching methods]. *Chinese Language and Culture Journal*. 10(2), 437-454.
- Wati, L., & Afrimonika, Y., (2022). Analisis penguasaan huruf polifonik pada mahasiswa angkatan 2019 prodi pendidikan bahasa mandarin fkip untan. *Journal Pendidikan Dan Pembelajaran Khatulistiwa*, 11(12), 3126-3133. <https://doi.org/10.26418/jppk.v11i12.60057>
- Wei, X., Wang, X., and Wei, L. et al. (2023). 科技名词多音字探析 [Pronunciation recommendations on polyphonic characters in terms based on the database of standardized terms]. *China Terminology*, 22(6), 25–29. <https://doi.org/10.3969/j.issn.1673-8578.2020.06.005>.
- Yamane, T. (1967). *Statistics: An introductory analysis* (2nd ed.). Harper and Row.